

Tun-ne-tai-to-do-mi-no

Pe-laa do-mi-non sään-nöil-lä. Yh-dis-tä ti-lan-ne tun-tee-seen ja pe-rus-te-le vas-tauk-se-si.

Ri-koin va-hin-gos-sa
ka-ve-ri-ni pu-he-li-
men.

O-pet-ta-ja ker-toi,
et-tä läh-dem-me
ret-kel-le.

Ys-tä-vä-ni tu-li
yö-ky-lään.

Pär-jä-sin hy-vin ko-
kees-sa.

On-nis-tuin en-sim-
mäis-tä ker-taa uu-
des-sa teh-tä-väs-sä.

Ku-kaan ei kuun-nel-
lut mi-nu-a.

U-noh-din teh-dä
so-vi-tun teh-tä-vän.

Ka-ve-ri-ni väit-ti, et-
tä en o-ta mui-ta
huo-mi-oon.

Jo-ku pu-hui pa-haa
ka-ve-ris-ta-ni.

Kuu-lin has-sun ju-
tun.

En pääs-syt mu-
kaan jal-ka-pal-lo-
pe-liin.

Jo-ku väit-ti mi-nun
va-leh-del-leen.

Ka-ve-ri-ni ei tul-lut
puis-toon, vaik-ka
o-lim-me so-pi-neet.

O-li mi-nun vuo-ro-ni
lu-ke-a ää-neen luo-
kas-sa.

Jut-te-lin ko-ko ko-
ti-mat-kan uu-den
ys-tä-vän kans-sa.

Ker-roin suu-rim-man
u-nel-ma-ni ka-ve-reil-
le.

Kä-ve-lin yk-sin ko-
tiin har-ras-tuk-ses-
ta.

Juok-sin ja tör-mä-
sin ka-ve-rii-ni, jo-ka
kaa-tui.